

Jože Dular

Živo zrnje

Ko gospodar odromal je na Rab
v procesiji zavrženih, izgnanih,
iz mernika se zunaj kašč požganih
izlil je zadnjič žita zlati slap.

Kar kmet namenil je za novo rast,
kar naj spomladi bi iz zemlje vzknilo
in v vetru, dežju, soncu obrodilo
stoteren kruh iz začrnelih brazd,

vse to sedaj bilo je naokrog
med kamenjem, pepelom razmetano,
zamazano in stokrat poteptano
od tujih škornjev in živalskih nog.

Potem odšli so vsi in le naliv
dežja je močil črne domačije;
vršela burja je in podrtije
je slednjič v zimi mrzli sneg prekril.

In vse odmrlo je. Le prav pri tleh
se v dobri zemlji je zganilo zrnje,
da iz pepela skozi bodeče trnje
pognalo k soncu bo v pomladnih dneh.

Zdaj je pomlad in sredi pogorišč
že zlato zrnje v nove zarje klije.
O bratje, zdaj za nove domačije
zori nam kruh in tihi mir ognjišč!

Zapuščen dom

Že leto teče in še več,
odkar jih ni,
že drugo zimo burja tu
skozi zid ječi.

Razbita okna. Prazno je
vse naokrog,
na ogenj se preselil je
iz kota Bog.

Ni mize in na postelji
ni več rjuh,
v omari nič več ne diši
rženi kruh.

In ogenj več ne prasketa
v teman večer,
nihče ne ve, kje oče je,
kje sin in hčer.

Le mati leto in še več
pod zemljo spi,
in ves ta čas v razbiti dom
nikogar ni.

Severin Šali

Pesniku Jožetu Dularju

Skromna godovna poslanica

19. sušca 1944

Kdaj zopet pojdeva v dolensko carstvo,
moj dragi godovnjak,
in tam v gorici sončni
se nagneva nad stari polovnjak,
da žlahtni sok bo nama kri požlahtnil
in iz srca izsrkal strup grenak?

Kdaj bova šla?
Zdaj so vsa pota mrka,
na gričih najine pomladi ni,
so puste njive, seme ne kali,
krvav odsev odseva tvoja Krka.

O pojdeva!
Pri mostu bova stala za večera,
strmela v Krko — praviš, da umira
(kakor umira najina mladost),
vse okrog naju bo dolenska noč,
pa bodo prišli kot zaželen gost,
ljudje iz Straže, Vavtovca in Host,
in tople lučke bodo zrle iz koč;